

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobkyně: **G. S.**, zast. Mgr. Čechovským, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2015, č.j. MV-144060-5/SO-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 10. 2. 2015, č. j. MV-144060-5/SO-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 9. 2014, č. j. OAM-2012-27/TP-2014, s e r u š í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 15 342 Kč, a to do rukou jejího zástupce Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „odvolací orgán“ nebo žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „ministerstvo“) ze dne 25. 9. 2014, č. j. OAM-2012-27/TP-2014 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím ministerstvo zastavilo řízení ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu na území ČR.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že ze spisového materiálu a evidence cizinců vyplývá, že žadatelka na území ČR pobývala na základě přechodného

pobytu rodinného příslušníka občana EU s platností od 23. 1. 2009 do 23. 1. 2014. V době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu (29. 1. 2014) pobývala na území ČR na základě podané žádosti o prodloužení povolení k přechodnému pobytu (sp. zn. OAM-15850/PP-2013). Usnesením č. j. OAM-15850-13/PP-2013 ze dne 15. 4. 2014 bylo řízení ve věci žádosti o prodloužení povolení k přechodnému pobytu zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Následné odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 19. 8. 2014, č.j. MV-66950-3/SO-2014; rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 20. 8. 2014.

Odvolací orgán dále uvedl, že žalobkyně podala dne 29. 1. 2014 žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán řízení dne 25. 9. 2014 zastavil podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že žadatelka podala žádost o povolení trvalého pobytu na území ČR, ač k tomu nebyla oprávněna. Prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňovala podmínku podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a nebyla tak oprávněna na území ČR podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

Po přezkoumání prvostupňového rozhodnutí odvolací orgán poukázal na právní úpravu vztahující se k dané věci, a sice, že podle § 69 odst. 5 ve spojení s § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podává cizinec žádost o povolení k trvalému pobytu ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu. Podle odvolacího orgánu je tento výčet taxativní, povolení k přechodnému pobytu nezahrnuje, přičemž povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU nelze zaměňovat s dlouhodobým vízem ani s povolením k dlouhodobému pobytu, neboť se jedná o odlišné pobytové tituly, k jejichž vydání je nutné splnění odlišných podmínek.

Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobkyně podala žádost podle § 68 zákona o pobytu cizinců, ač v době podání žádosti na území pobývala na základě žádosti o prodloužení povolení k přechodnému pobytu. Tato skutečnost brání věcnému projednání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu; z tohoto důvodu bylo řízení o žádosti zastaveno.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobkyně s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, má za to, že rozhodnutím byla zkrácena na svých právech. Tvrdí, že žalovaný porušil povinnost řádného odůvodnění podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), opomenul zjistit řádně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu a nadto napadené i prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobkyně namítá porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Blíže žalobkyně uvádí, že žije na území ČR od roku 2009, kdy podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, který jí byl jakožto rodinnému příslušníku občana Evropské unie přiznán. Po pěti letech pobytu podala žádost o vydání povolení k pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců, neboť neměla jinou možnost získat jakékoliv povolení k pobytu, resp. neměla jinou možnost, jak by svůj pobyt na území ČR legalizovala. I když si je vědoma, že nebyly naplněny podmínky § 68 zákona o pobytu cizinců, poukazuje na judikaturu Ústavního soudu, podle něhož není možné, aby veřejná moc zastávala formalistický postup odůvodňování zřejmé nespravedlnosti a takovou nespravedlnost žalobkyně shledává ve skutečnosti, že po 5

letech, kdy byla považována za rodinného příslušníka občana EU, jí nebylo povolení k pobytu uděleno s odůvodněním, že za rodinného příslušníka občana EU již není považována.

Žalobkyně dále uvedla, že podle Ústavního soudu obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, ale smí a musí se od něj odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů právního státu (viz např. nálezný Pl. ÚS 21/96). Účelem soudní ochrany je poskytování ochrany subjektivním právům, přičemž tato ochrana musí být skutečná a spravedlivá. Žalobkyně má za to, že v jejím případě správní orgány řízení o žádosti žalobkyně zastavily čistě formalisticky.

Závěrem žalobkyně namítá rovněž, že správní orgán neumožnil žalobkyni vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a nedbal přiměřenosti rozhodnutí ve věci.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k obsahu žaloby uvedl, že nesouhlasí s tím, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanoveními správního řádu. Podle žalovaného bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se správním řádem i se zákonem o pobytu cizinců, neboť okolnosti případu byly dostatečně zhodnoceny.

V posuzovaném případě se správní orgán nezabýval meritem věci, a proto nebyl povinen žalobkyni vyzvat podle § 36 odst. 3 správního řádu, aby se vyjádřila k podkladům před vydáním rozhodnutí. Usnesení o zastavení řízení je procesní povahy a není meritorním rozhodnutím. K námitce týkající se zásahu do rodinného života žalovaný uvádí, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). Závěrem žalovaný uvádí, že usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesním a správní orgán v něm není povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

U jednání, které se konalo ve věci dne 8. února 2016 zástupce žalobkyně setrval na všech bodech uvedených v žalobě. Žalovaný zaslal před jednáním omluvu se sdělením, že souhlasí, aby soud věc projednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti. Soud proto postupoval dle ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Mezi účastníky není sporné, že žalobkyně měla na území ČR povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie s platností od 23. 1. 2009 do 23. 1. 2014 a to na základě povolení k přechodnému pobytu z titulu rodinného příslušníka občana EU (viz výpis z evidence cizinců). Dne 11. 12. 2013 podala žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka Evropské unie podle § 87p odst. 1 zákona o pobytu cizinců; usnesení m ze dne 15. 4. 2014 Ministerstvo vnitra vydalo rozhodnutí č.j. OAM-15850-13/PP-2013, kterým řízení zastavilo. Rozhodnutím ze dne 19. 8. 2014, č.j. MV-66950-

3/SO-2014 odvolací orgán potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka Evropské unie bylo pravomocně zastaveno dne 20. 8. 2014, kdy nabylo právní moci odvolací rozhodnutí; k tomuto datu pobývala žalobkyně na území ČR legálně již více než 5 let.

Rovněž je nesporné, že žalobkyně předmětnou žádostí ze dne 29. 1. 2014 požádala o trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány dospěly shodně k závěru, že žadatelka (nyní žalobkyně pozn. soudu) nesplňuje zákonné podmínky pro aplikaci ust. § 68 uvedeného zákona, a řízení proto zastavily.

Spornou mezi účastníky je otázka, zda v daném případě byl § 68 zákona o pobytu cizinců interpretován a aplikován správně.

Podle ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu *povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.*

Podle odst. 2 tohoto ustanovení *se do doby pobytu podle odstavce 1 se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zvláštního právního předpisu. Doba pobytu na území za účelem studia se započítává jednou polovinou. Jednou polovinou se dále započítává doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a to včetně doby řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti; bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno déle než 18 měsíců, započítává se tato doba v celém rozsahu. Do doby pobytu podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou byl cizinec vyslán zahraničním zaměstnavatelem nebo zahraniční právnickou nebo fyzickou osobou, a dále doba, po kterou cizinec na území pobýval za účelem zaměstnání závislého na střídání ročního období nebo vypomáhal s domácími pracemi za stravu, ubytování a kapesné určené k uspokojování jeho základních sociálních, kulturních nebo vzdělávacích potřeb (au pair).*

Ust. § 69 zákona o pobytu cizinců upravuje způsob podání žádosti. Uvádí místo, kde má cizinec požádat o dlouhodobý pobyt. Konkrétně § 69 odst. 5 uvedeného zákona stanoví, že *žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu.*

Pokud by soud měl vzít v úvahu striktně text ustanovení § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, musel by přisvědčit správním orgánům, neboť toto ustanovení neobsahuje důvod pro udělení trvalého pobytu, kterého se dovolává žalobkyně. Jedinými důvody, které předmětné ustanovení uvádí, jsou pobyt na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému pobytu a pobyt v postavení azylanta či osoby požívající doplňkové ochrany; jednou polovinou se započítává doba pobytu za účelem studia.

Soud na tomto místě upozorňuje, že ust. § 68 zákona o pobytu cizinců je transpozicí čl. 4 směrnice č. 2003/109/ES o dlouhodobých rezidentech (dále jen „směrnice č. 2003/109/ES“), v němž se v odst. 1 uvádí: *Členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně*

před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.

Další odstavce čl. 4 pak taxativně uvádí důvody pobytu, které se do pětileté doby nezapočítávají, resp. se započítávají pouze částečně:

Čl. 4 odst. 2: Do výpočtu doby uvedené v odstavci 1 se nezapočítávají doby pobytu z důvodů uvedených v čl. 3 odst. 2 písm. e) a f).

Získá-li v případech zahrnutých v čl. 3 odst. 2 písm. a) státní příslušník třetí země právní nárok na pobyt, jenž mu umožní získat právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, může být pro výpočet doby uvedené v odstavci 1 vzata v úvahu pouze poloviční délka pobytu za účelem studia nebo odborného vzdělání.

Čl. 4 odst. 3: Období nepřítomnosti na území dotyčného členského státu nepřerušují běh doby uvedené v odstavci 1 a budou zahrnuta do jejího výpočtu, nedosahuje-li délka uvedených období nepřítomnosti šesti po sobě jdoucích měsíců a nepřekračuje-li úhrnem délku deseti měsíců v rámci doby uvedené v odstavci 1.

Ve zvláštních nebo výjimečných případech dočasné povahy a v souladu s vnitrostátními právními předpisy mohou členské státy připustit, že delší období nepřítomnosti, než je uvedeno v prvním pododstavci, neznamená přerušení doby uvedené v odstavci 1. V těchto případech nevezmou členské státy dané období nepřítomnosti při výpočtu doby uvedené v odstavci 1 v úvahu.

Účelem směrnice, jak uvádí ve své judikatuře Soudní dvůr Evropské unie, je „*integrace státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou trvale usazeni v členských státech*“ (rozsudek ve věci Komise proti Nizozemsku, C-508/10, bod 66). Ve světle tohoto účelu je třeba vykládat jak směrnici, tak vnitrostátní předpisy, které obsah směrnice transponují. Dotčené ustanovení proto musí být vykládáno tak, aby nebyla narušena možnost integrace státních příslušníků třetích zemí, kteří pobývají na území České republiky trvale a chtějí se začlenit do společnosti.

Na tomto místě je příhodné zmínit též bod č. 6 preambule směrnice č. 2003/109/ES, podle něhož by měl být pobyt cizince oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že dotyčná osoba se v zemi usídlila. Důraz je kladen na vznik skutečného vztahu mezi cizincem a státem, který může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého legálního pobytu na území státu. Pro posuzování nároků je proto především třeba zkoumat oprávněnost předchozího pobytu a skutečnou délku tohoto pobytu. Zákonná ustanovení, která upravují konkrétní tituly, na základě kterých cizinec v daném státě pobývá, by proto měla být vykládána jako upřesňující a neměla by znemožňovat získání povolení k trvalému pobytu cizinci, jehož záměrem je integrace v daném státě a který splní hlavní podmínku spočívající v legálnosti a dlouhodobosti pobytu.

Mezi důvody pobytu, které se podle směrnice nezapočítají do pěti let pobytu, není důvod z titulu pobytu rodinného příslušníka EU. Lze konstatovat, že český zákon o pobytu cizinců v § 68 uvádí toliko pozitivní výčet důvodů, které se započítávají, a důvod z titulu přechodného pobytu rodinného příslušníka Evropské unie mezi nimi není. Rozdíl mezi úpravou ve směrnici a zákonnou úpravou je proto třeba překlenout výkladem a v případě kolize dát přednost unijní úpravě.

Pokud směrnice není správně provedena do vnitrostátního práva, může se jednotlivec dovolávat, aby bylo vnitrostátní právo vykládáno v nejvyšší možné míře v souladu s touto směrnicí, tedy principu eurokonformního výkladu.

Účinek směrnice lze rozdělit na přímý a nepřímý.

Otázkou nepřímého účinku předmětné směrnice se v rozsudku ze dne 15. 6. 2016, 9 Azs 95/2016 – 29 zabýval již Nejvyšší správní soud, který uvedl mj., že „*Stanoví-li zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pro přiznání postavení rezidenta podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány v souladu s požadavky směrnice Rady č. 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty.*“

Princip nepřímého účinku byl poprvé Soudním dvorem formulován ve věci Von Colson a Kaman (C-14/83) a dále rozvinut (např. ve věci Marleasing, C-106/89; ve věci Kolpinghuis, C- 80/86; ve věci Wagner Merit, C-334/92). Doktrína nepřímého účinku ukládá správním i soudním orgánům vykládat a uplatňovat právní předpisy přijaté za účelem provádění směrnice v souladu s požadavky práva EU v celém rozsahu, v němž jim vnitrostátní právo poskytuje určitý prostor pro uvážení. Pro užití nepřímého účinku musí být dodržena podmínka, že vnitrostátní předpis je takového výkladu schopen.

Nicméně v daném případě nelze ust. § 68 zákona o pobytu cizinců vyložit zcela eurokonformním způsobem, neboť obsahuje taxativní výčet důvodů pro přiznání trvalého pobytu, mezi kterými pobyt rodinného příslušníka občana EU není obsažen.

Není-li možné vnitrostátní právo interpretovat eurokonformně, je nutné zkoumat, zda ustanovení evropského práva má přímý účinek, na základě kterého jím lze nahradit vnitrostátní pravidlo, které je v rozporu s dotčenou směrnicí. Ne každé ustanovení směrnice má tzv. přímý účinek, tedy schopnost, aby při aplikaci práva bylo použitelné pravidlo směrnice namísto vnitrostátního pravidla, které je s ním v rozporu. Princip přímého účinku směrnice se uplatní za podmínek, že dotčené ustanovení je bezpodmínečné a přesné (viz judikatura Soudního dvora EU, např. Francovich, C-6/90; Pfeiffer, C-397/01; Faccini Dori, C-91/92; atd.). Přitom platí, že ustanovení není dostatečně přesné v takovém případě, kdy je unijní ustanovení natolik obecné, že k jeho provedení je třeba přijmout dodatečné vnitrostátní předpisy. Další podmínkou je marné uplynutí lhůty pro transpozici a implementaci směrnice a rovněž skutečnost, že přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinnosti jednotlivci.

V daném případě má soud za to, že všechny výše uvedené podmínky byly naplněny. Posuzované ustanovení unijního předpisu je dostatečně přesné a bezpodmínečné, že nevyžaduje žádné další rozvedení. Ust. čl. 4 nedává žádné doplňující podmínky k dodržení pětiletého pobytu (pobyt musí být oprávněný a nepřetržitý), zároveň ustanovení obsahuje taxativní výčet pobytů, které se do doby pěti let nezapočítávají, a členským státům nedává prostor pro ještě užší vymezení.

Na základě uvedeného dospěl soud k závěru, že v daném případě se jedná o přímý účinek čl. 4 směrnice č. 2003/109/ES, a proto je třeba ust. § 68 zákona o pobytu cizinců vykládat tak, že z doby pěti let souvislého legálního pobytu na území ČR nelze vyloučit přechodný pobyt z titulu pobytu rodinného příslušníka občana EU.

Pro úplnost soud dodává, že současné znění ust. § 68 zákona o pobytu cizinců do doby pěti let započítává i dobu předchozího pobytu na základě povolení k přechodnému pobytu [§ 68 odst. 2 písm. c)]. Nová úprava je pro cizince příznivější a reflektuje i požadavky směrnice.

Dále se soud zabýval výkladem ust. § 69 zákona o pobytu cizinců, které ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu stanovilo v odst. 5, že *„Žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.*

Z tohoto ustanovení správní orgány vyvodily, že žalobkyně nesplňovala podmínku pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu ministerstvu na území České republiky, řízení proto procesně zastavily.

Dané ustanovení v původním znění skutečně neuvádělo mezi důvody, které opravňují podání žádosti na území ČR ministerstvu, skutečnost, že žadatel pobývá v ČR v rámci přechodného pobytu jakožto rodinný příslušník občana EU. Přitom aktuální znění daného ustanovení uvádí: *„Žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu, o na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, nebo během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5, jde-li o cizince, který na území pobývá nepřetržitě 5 let; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.“*

Lze konstatovat, že ust. § 69 zákona o pobytu cizinců upravuje místo, kde má být žádost podána. Nelze z něj proto bez dalšího vytvářet překážku pro žadatele, který by jinak splňoval podmínky pro přiznání trvalého pobytu.

S ohledem na výše uvedené soud uvádí, že správní orgány dospěly pochybily, když řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu procesně zastavily z důvodu, že ust. § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahuje, neboť nesplňuje podmínky podle § 68 téhož zákona.

Pokud jde o procesní námitky žalobkyně (žalovaný opomenul zjistit řádně stav věci, správní orgán neumožnil žalobkyni vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí), soud je shledal nedůvodnými, neboť naopak ze správního spisu vyplývá, že spisový materiál byl shromážděn v dostatečném rozsahu, aby mohl být podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci, a ani procesní právo žalobkyně ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu nebylo porušeno, když řízení bylo skončeno procesním rozhodnutím.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí. Zároveň podle § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s. soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, účast u jednání před soudem – § 11 odst. 1 písm. a) a d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastoupení se zvyšuje o 21% z 10 200 Kč, tedy o 2 142 Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 15 342 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. února 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hružová, DiS.